

Κυριακή του παραλύτου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 17, 2019

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο τραγική εἶναι ἡ σημερινή ἱστορία ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν παράλυτος γιὰ χρόνια. Βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς θεραπείας του, κι ὅμως ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν δύναμη νὰ καταδυθεῖ στὸ νερό τοῦ καθαρισμοῦ. Καὶ κανεῖς, μὰ κανεῖς δὲν βρέθηκε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια νὰ τοῦ δείξει συμπόνια. Ἄλλοι ἔσπευδαν νὰ εἶναι πρῶτοι γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἄλλοι ποὺ συνδέονταν μαζί τους μὲ δεσμοὺς ἀγάπης ἢ φιλίας τοὺς βοηθοῦσαν γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἀλλά οὔτε ἓνας δὲν εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ σ' αὐτόν τὸν ἄνδρα ποὺ γιὰ χρόνια λαχταροῦσε τὴν θεραπεία καὶ δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ βρεῖ τὴ δύναμη νὰ θεραπευτεῖ.

Ἄν ὑπῆρχε ἔστω κι ἓνας, ἂν μόνο μιὰ καρδιὰ ἀνταποκρινόταν μὲ συμπόνια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν ὑγιὲς πολλὰ-πολλὰ χρόνια νωρίτερα. Καθὼς κανεῖς, οὔτε ἓνας δὲν βρέθηκε νὰ τοῦ δείξει συμπόνια, τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἀπέμεινε- θὰ ἔλεγα τὸ μόνο ποὺ εἶχε- καὶ τὸ λέω αὐτὸ μὲ μιὰ αἴσθησι τρόμου- ἦταν ἡ ἄμεση παρέμβασι τοῦ Θεοῦ.

Περιστοιχιζόμαστε ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, δὲν εἶναι μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κάποια παράλυσι καὶ **χρειάζονται βοήθεια**. Ἀλλά τόσοι ἄλλοι ποὺ ἔχουν παραλύσει μέσα τους, καὶ ποὺ χρειάζονται νὰ συναντήσουν κάποιον νὰ τοὺς βοηθήσει. Ψυχικὰ παράλυτοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τρομάξει ἀπὸ τὴν ζωὴ, γιὰτὶ ἦταν γι' αὐτούς ἀντικείμενο τρόμου ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκαν: γονεῖς χωρὶς εὐαισθησία, ἄκαρδοι, βίαιο περιβάλλον. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἤλπιζαν, ὅταν ἦταν ἀκόμα μικροί, ὅτι κάτι θὰ ὑπάρχει γι' αὐτούς στὴ ζωὴ. Ἀλλά ὄχι. Καμμιά συμπόνια, καμμιά φιλία. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα. Κι ὅταν προσπάθησαν νὰ δεχθοῦν παρηγοριὰ καὶ στήριξη, δὲν ἔλαβαν κάτι. Κάθε φορὰ ποὺ πίστευαν ὅτι μπορούσαν νὰ κάνουν κάτι τοὺς ἔλεγαν, «Μην προσπαθεῖς, δεν καταλαβαίνεις ὅτι εἶσαι ἀνίκανος γι' αὐτό;» Καὶ ἐνοιωθαν ὅλο καὶ πιὸ μειονεκτικοί.

Πόσοι ἄνθρωποι ἦταν ἀνῆμποροι νὰ ζήσουν, ἐπειδὴ ἦταν σωματικὰ ἀσθενεῖς, ὄχι ἐπαρκῶς δυνατοί. Ἀλλὰ βρέθηκε κάποιος νὰ τοὺς δώσει ἓνα χέρι βοηθείας; Βρῆκαν κάποιον νὰ τοὺς νοιώσει βαθιὰ, ὥστε νὰ βγεῖ ἀπο τὴν πορεία του γιὰ νὰ βοηθήσει; Καὶ πόσοι εἶναι τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ζωὴ τους καὶ βιώνουν καταστάσεις βίας, φόβου, βανουσύτητας... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τοὺς εἶχαν πληγώσει, ἂν ὑπῆρχε

κάποιος νά σταθεϊ δίπλα τους και νά μὴν τοὺς ἐγκαταλείψει.

Ἐπομένως, ὅλοι μας, ἔχουμε γύρω μας ἀνθρώπους πὸν βρίσκονται στὴν κατάσταση πὸν βρισκόταν ὁ παραλυτικός. Ἄν ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, θά δοῦμε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς εἴμαστε ψυχικὰ παράλυτοι, ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσουμε τὶς φιλοδοξίες τῶν ἀνθρώπων δίπλα μας· ἀνίκανοι γι' αὐτὸ πὸν λαχταροῦσαν νὰ εἶναι, ἀνίκανοι νὰ διακονήσουμε τοὺς ἄλλους μέ τὸν τρόπο πὸν μιλάει ἡ καρδιά τους ἀνήμποροι νὰ κάνουμε ὅ,τιδήποτε γιὰ ὅ,τι προσδοκοῦσαν, γιὰτὶ ὁ φόβος, ἡ συντριβὴ ἔχει κυριαρχήσει στὴ ζωὴ τους.

Καὶ ὅλοι, **ὅλοι μας εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν καθένα**. Εἴμαστε ἀμοιβαῖα ὑπεύθυνοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο· γιὰτὶ ἂν κοιτάξουμε δεξιά ἢ ἀριστερά μας, πόσα ξέρουμε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πὸν βρίσκονται δίπλα μας; **Ξέρουμε πόσο εἶναι συντετριμμένοι; Πόσο πόνος ἔχουν στὴν καρδιά τους;** Πόση ἀγωνία ὑπῆρξε στὴν ζωὴ τους; Πόσες χαμένες ἐλπίδες, πόσος φόβος κι ἀπόρριψη καὶ περιφρόνηση, πὸν νὰ τοὺς ἔχουν κάνει νὰ περιφρονοῦν τοὺς ἑαυτούς τους, ἀνίκανους ἀκόμα καὶ γιὰ αὐτοσεβασμό- πόσο μᾶλλον νὰ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ κάνουν ἓνα βῆμα πρὸς τὴν θεραπεία, τὴν θεραπεία γιὰ τὴν ὁποία μιᾶ τὸ εὐαγγέλιο σ' αὐτὸ τὸ εδάφιο;

Ἄς προβληματιστοῦμε. Ἄς κοιτάξουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι ἄς ἀναρρωτηθοῦμε: Πόση ἀδυναμία κρύβει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος; Πόσος πόνος ἔχει συσσωρευτεῖ στὴν καρδιά του; Πόσος φόβος γιὰ τὴ ζωὴ - πὸν ζωὴ εἶναι ὁ πλησίον μου, οἱ ἄνθρωποι πὸν εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ,- ἔχει κυριεύσει τὴν ὑπαρξή μου;

Ἄς κοιτάξουμε τὸν ἄλλο μὲ κατανόηση, μὲ προσοχή. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ θεραπεύσει, ναί. Ἀλλά **ἔχουμε εὐθύνη γιὰ τὸν ἄλλο ἄνθρωπο**, ὑπάρχουν τόσοι τρόποι μέ τοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ γίνουμε τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ πὸν βλέπουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, τ' αὐτιά Του πὸν ἀκοῦν τὶς κραυγές, τὰ χέρια Του πὸν στηρίζουν καὶ θεραπεύουν ἢ πὸν κάνουν δυνατὴ τὴν θεραπεία ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἄς κοιτάξουμε αὐτὴ τὴν παραβολὴ μὲ νέα ματιά· ὄχι μέ τὴν σκέψη ὅτι αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια ἦταν τόσο τυχερός πὸν ὁ Χριστὸς ἔτυχε νὰ βρίσκεται κοντά του, γιὰ νὰ κάνει τελικὰ αὐτὸ πὸν θὰ εἶχε κάνει ὁ πλησίον. Ἄς κοιτάξουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κι **ἄς ἔχουμε συμπόνια, ἐνεργὴ συμπόνια· ἐπίγνωση· ἀγάπη, ἂν μπορούμε**. Καὶ τότε αὐτὴ ἡ παραβολὴ, δὲν θὰ μᾶς ἔχει μιλήσει καὶ δὲν θὰ ἔχει σχετιστεῖ μάταια με τὴ ζωὴ μας. Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

(Πηγὴ καὶ Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr)